

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobců: **a) Ing. V. H., b) RNDr. M. B., c) Ing. A. I.**, všichni zast. Mgr. Petrem Miketou, advokátem, se sídlem Jaklovecká 18, Ostrava - Slezská Ostrava, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Liberci**, se sídlem Rumjancevova 10, Liberec, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 23. 5. 2006, č. j. 59 Ca 30/2005 - 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 1. 2005, č. j. ZKI-O-53-797/2004 Lg, zamítl odvolání žalobců a potvrdil rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Ústecký kraj, katastrálního pracoviště v Litoměřicích (dále též jen „katastrální úřad“) ze dne 9. 11. 2004, č. j. OR-314/2004-506/3, jímž byl zamítnut návrh žalobců na opravu údajů v katastru nemovitostí ohledně parcel č. 808/7, 808/13, 808/10, 808/11 a 808/14 v katastrálním území Vchynice.

Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci žalobu, v níž namítali, že nesprávným postupem správních orgánů, které neprovedly opravu chyby v katastru nemovitostí, došlo k porušení jejich práv, neboť katastrální úřad vede ve své evidenci jako vlastníky výše uvedených pozemků fyzické osoby, které údajně měly nabýt vlastnické právo na základě listin označených jako opisy přídelových listin, přestože tyto listiny nejsou správnými rozhodnutími a nemohou vyvolat jakoukoli změnu právních vztahů. Právní předchůdci žalobců V. a J. H. byli na základě trhových smluv ze dne 15. 4. 1935 vlastníky parcely č. 808, z níž uvedené pozemky vznikly; tato parcela jim byla odebrána rozhodnutím Ministerstva zemědělství ze dne 19. 10. 1948, č. j. 69.262/48-IX/A-21. Žalobce sub a) a jeho sestra, jako zákonní dědicové po V. a J. H., uplatnili nárok na vydání

pozemků u Okresního pozemkového úřadu v Litoměřicích, jež rozhodnutím č. j. Zem.Les 1031/1284/91-9,64, které nabylo právní moci dne 23. 11. 1991, uvedené pozemky oprávněným osobám vydal. Katastrální úřad v Litoměřicích však toto rozhodnutí v rozporu s § 7 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění pozdějších předpisů, nezapsal. Po vydání rozhodnutí pozemkového úřadu byla provedena dodatečná identifikace parcel ze dne 15. 5. 1992, č. j. 290-1455-92, která vychází z neúplného a jednostranného zpracování evidence nemovitostí z let 1987 až 1992, kdy byly na listy vlastnictví č. 145, 151, 169 až 175 v katastrálním území Vchynice jako vlastníci zapsáni přídělci, kteří již nežili. Žalobci namítali, že katastrální úřad, resp. středisko geodézie, nebyl oprávněn provést zápis vlastnického práva ve prospěch přídělců. Žalobci zpochybnili listiny označené jako opis přídělové listiny, uvedli, že se nejedná o opisy přídělových listin, ale o listiny dodatečně vyhotovené v roce 1987 okresním národním výborem. Opsem listiny je její fotokopie, obsah listiny musí být totožný s originálem. Pokud by se jednalo o opis přídělové listiny, muselo by být zřejmé, kdo vydal její originál, kdo listinu podepsal, pod jakým číslem jednacím bylo řízení vedeno, kdy byla listina vydána, apod. Listina použitá jako podklad pro zápis vlastnického práva pro přídělce však nemá všechny náležitosti rozhodnutí, ani po formální stránce není správním rozhodnutím, a proto nemůže vyvolat žádnou změnu právních vztahů. Žalobci konstatovali, že bylo povinností správního orgánu zkoumat, zda byla listina vydána orgánem, který byl oprávněn rozhodovat o vlastnických právech. Žalobci namítali, že s účinností od 1. 7. 1964 nemohly národní výbory rozhodnout o převodu zemědělské půdy přídělovou listinou, a poukázali na skutečnost, že listina označená jako opis přídělové listiny obsahuje jediné datum, a to 1. 4. 1987. Žalobci zdůraznili, že se nejedná o opisy původních rozhodnutí, neboť žádné originály přídělových listin v minulosti neexistovaly. V roce 1987 nebyla většina osob uvedených v opisech přídělů naživu, proto nemohlo dojít k řádnému završení přídělového řízení vydáním přídělových listin, které již nebylo komu doručit. Žalobci dále nesouhlasili se závěrem žalovaného, že přídělci nabyli vlastnické právo dnem odevzdání přidělených nemovitostí do držby, tj. 1. 10. 1948, a tvrdili, že předpokladem pro vznik vlastnického práva bylo vydání přídělové listiny v přídělovém řízení a nikoli pouze převzetí přídělu. Žalobci uzavřeli, že katastrální úřad byl povinen provést opravu chyby v katastru nemovitostí a zapsat u předmětných pozemků osoby, které byly evidovány jako vlastníci před zápisem přídělců. Žalobci navrhli, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Rozsudkem ze dne 23. 5. 2006, č. j. 59 Ca 30/2005 - 43, Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku krajský soud konstatoval, že postupem podle § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon), ve znění pozdějších předpisů, lze opravit i chyby vzniklé při zakládání a vedení evidence nemovitostí podle zákona č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí, a to pouze v případě pochybení v důsledku zřejmého omylu. Za zřejmý omyl pak soud ve shodě se žalovaným považoval např. změnu údajů katastru (evidence nemovitostí) provedenou v rozporu s obsahem listiny, chybný přepis údajů na základě listiny, či změnu údajů na základě listiny, která beze všech pochybností takové změny neprokazuje. Podle krajského soudu nelze údaj katastru, byť chybný, opravit postupem podle § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona ve věci sporné a nejasné, kdy není zcela zřejmé, jaký údaj má být v katastru zapsán jako správný. V řízení o opravě chyb katastru zásadně nelze zkoumat a posuzovat správnost zápisu vlastnického práva. Krajský soud shledal, že středisko geodézie postupovalo podle prováděcí vyhlášky č. 23/1964 Sb., když v roce 1987 na základě listin vystavených okresním národním výborem zapsalo vlastnické právo ve prospěch přídělců. Tyto listiny obsahovaly požadované údaje o nemovitostech ve smyslu § 6 odst. 2 vyhlášky č. 23/1964 Sb., byly posouzeny jako ověřené rozhodnutí národního výboru podle zvláštních předpisů a středisko geodézie podle § 6 odst. 1 písm. a) téže vyhlášky zapsalo vlastnické právo. Vyznačení právního vztahu při zakládání evidence na základě takových úředních

listin nelze podle krajského soudu označit za zřejmý omyl při zakládání evidence nemovitostí, neboť údaje o vlastnících z předložených listin vyplývaly, odpovídaly navíc návrhu přidělu zbytkového statku manželů H., který mělo středisko geodézie při zakládání evidence nemovitostí k dispozici. Krajský soud zdůraznil, že ani případná pochybení při posuzování opisů přidělových listin střediskem geodézie nemohla v daném případě být důvodem vyhovění návrhu žalobců na opravu údaje v katastru nemovitostí postupem podle § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona, neboť nejde o zřejmý omyl, když uvedené listiny nelze označit za listiny, které zcela zřejmě bez všech pochybností neosvědčují založení právních vztahů ve druhé etapě zakládání evidence nemovitostí. Vlastnické právo k předmětným pozemkům je podle názoru krajského soudu sporné, žalobci se určení svého vlastnického práva domáhají u obecného soudu a žádají rovněž o vydání těchto pozemků v restitučním řízení. Za takové situace pak žalobci nemohou docílit zápisu vlastnického práva ve svůj prospěch v řízení o opravě chyb v katastrálním operátu. Soud konstatoval, že v řízení podle § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona správní orgány nemohou posuzovat správnost zápisu vlastnického práva k nemovitostem, ani průběh a ukončení přidělového řízení, zkoumají pouze, zda je v operátu katastru nemovitostí chybný údaj a pokud ano, zda nastal zřejmým omylem při vedení či obnově katastru, resp. evidence nemovitostí. Námitkou týkající se okamžiku nabytí vlastnického práva přidělců se soud nezabýval, neboť z podané žaloby není zřejmé, jak toto konstatování v odůvodnění napadeného rozhodnutí souviselo s posouzením návrhu žalobců na opravu chyb v katastru. Návrhy žalobců na provedení důkazů soud pro nadbytečnost zamítl a uzavřel, že ze strany správních orgánů neshledal porušení § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona. S ohledem na výše uvedené krajský soud žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl jako nedůvodnou.

Proti tomuto rozsudku podali žalobci (dále jen „stěžovatelé“) včas kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Stěžovatelé namítali, že se krajský soud vůbec nezabýval otázkou jak hodnotit listinu označenou jako „opis přidělové listiny“, ani obsahovými a formálními znaky této listiny, ačkoli šlo o stěžejní otázku. Stěžovatelé konstatovali, že tato listina není správním rozhodnutím a nemůže vyvolat žádnou změnu právních vztahů, ani nemůže být podkladem pro zápis v evidenci nemovitostí. Stěžovatelé přitom zdůraznili, že zřejmým omylem může být zápis na základě listiny, která zcela zřejmě nic neprokazuje. Podle stěžovatelů správní orgán k tomu příslušný může vyhotovit opis správního rozhodnutí jen tehdy, je-li z dokumentace, již má správní orgán k dispozici, zřejmé, že takové rozhodnutí bylo v minulosti vydáno. Stěžovatelé namítali, že z odůvodnění rozsudku není zřejmé, na základě jakého ustanovení byl Okresní národní výbor v Litoměřicích, odbor vodního a lesního hospodářství zmocněn vyhotovit opis přidělové listiny. I kdyby tuto kompetenci měl, stěžovatelé zdůraznili, že se nejedná o opis správního rozhodnutí, neboť takové rozhodnutí nikdy nebylo vydáno. Stěžovatelé uzavřeli, že krajský soud, stejně jako správní orgány, nepřistoupil k žádnému hodnocení uvedených listin a s argumenty stěžovatelů se nijak nevypořádal. Stěžovatelé dále namítali, že domohou-li se vydání předmětných pozemků u pozemkového úřadu, nelze vyloučit, že katastrální úřad odmítne zapsat vlastnické právo v jejich prospěch s poukazem na to, že v katastru nemovitostí není povinná osoba evidována jako vlastník. Stěžovatelé připomněli, že předmětné pozemky jim již jednou vydány byly na základě rozhodnutí pozemkového úřadu, katastrální úřad však odmítl provést zápis vlastnického práva v jejich prospěch, a z jeho popudu pak bylo rozhodnutí pozemkového úřadu zrušeno. Stěžovatelé dále namítali, že až do vydání restitučních předpisů byly předmětné pozemky v držení československého státu, a rozporovali tvrzení žalovaného, že do roku 1987 nebyl v evidenci nemovitostí evidován žádný vlastník těchto parcel. Stěžovatelé uvedli, že rozhodnutím Ministerstva zemědělství ze dne 19. 10. 1948, č. j. 69.262/48-IX/A-21, byl celý statek Vchynice zabrán pro příděl podniků Státní statky. S výjimkou nemovitostí přidělců byly ostatní nemovitosti stěžovatelům vráceny, když povinnými osobami byli právní nástupci státních statků. Žalovaný opomněl, že při druhé etapě zakládání

právních vztahů k nemovitostem v letech 1987 až 1992-93 byl již vydán restituční předpis (zákon č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, dále jen „zákon o půdě“), který podstatně změnil podmínky posuzování zemědělského a lesnického majetku. Stěžovatelé uvedli, že zavedení operátu bylo provedeno až v letech 1992-93 a k zahájení ani k vyhlášení operátu Komplexního zpracování evidence nemovitostí nebyli restitučními přízváni. Tzv. závazný přidělový operát Pozemkový úřad v Litoměřicích nikdy nepředložil a zřejmě vůbec neexistuje. Stěžovatelé dále namítali, že přidělci nesplňují žádnou z podmínek zákona o půdě, jehož působností se katastrální úřad vůbec nezabýval. Žalovanému rovněž vytýkali, že se nezmiňuje o původu parcel č. 808/7, 808/10, 808/11, 808/13 a 808/14, které byly do katastru použity v rozporu s § 32 odst. 1 zákona o půdě. Stěžovatelé namítali, že středisko geodézie, či později katastrální úřad libovolně bez právního podkladu manipuluje s vlastnictvím státu, a to zejména při dodatečném dědictví, darování, naposledy u zemřelé B. Z. v roce 2005. Stěžovatelé rozporovali tvrzení žalovaného, že orgánům geodézie nikdy nepřislušelo posuzovat průběh přidělového řízení, ani podklady, z nichž bylo při rozhodování vycházeno. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného podle stěžovatelů potvrzuje, že domnělí přidělci v roce 1987 nežili, středisku geodézie nepředložili k zápisu listiny o dědictví k parc. č. 808, ani přidělové listiny. Stěžovatelé uvedli, že si stát ponechal půdu po pozemkové reformě po rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 19. 10. 1948, č. j. 69.262/48-IX/A-21, a přidělil ji Státnímu statku (ČSSS Ploskovice, později Lovosice). Katastrální úřad tedy má zákonný podklad v § 16 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb., aby tyto právní vztahy z evidence nemovitostí provedené podle dosavadních předpisů uvedl do souladu s listinami, které byly tomuto úřadu předloženy. Katastrálnímu úřadu byly předloženy listiny, které nejsou v souladu s dosavadní evidencí parcel č. 808 a které nekorespondují s evidencí u katastru nemovitostí. Nesoulad byl podle stěžovatelů uměle vytvořen Střediskem geodézie v Litoměřicích, dnes katastrálním úřadem. Stěžovatelé konstatovali, že chyba v katastru je zřejmým omylem při vedení a obnově katastru, jde o zásadní chybu v operátu majetkoprávních vztahů u parcely č. 808 v katastrálním území Vchynice. Podle stěžovatelů je lpění na druhé etapě evidence nemovitostí započaté v roce 1987 základním omylem katastru, který nekomunikuje dostatečně s pozemkovým úřadem, jenž má k dispozici listiny všech restituentů. Tím postupem nemá katastrální úřad zhodnoceno období let 1948 až 1987 v uvedeném katastrálním území a jednostranně vyrábí zásadní chyby, neboť československý stát svými rozhodnutími nastolil jiné podmínky. Z důvodu značných nedostatků v evidenci nemovitostí a nadměrného časového rozpětí let 1948 až 1987 bylo požadováno pro parcelu č. 808 pozemkového katastru předložení nabývacích titulů, resp. doložení změn majetkoprávních vztahů, zejména u dílů č. 808/6, 7, 9 až 14; tento požadavek byl však krajským soudem zamítnut. Tím bylo podle stěžovatelů umožněno provádět neoprávněné převody tehdejší státní půdy na fyzické osoby formou dodatečného dědictví a darování s pomocí chybných podkladů. Došlo ke zneužití nedostatků v evidenci nemovitostí při duplicitní evidenci části dílů parcely č. 808 v rozsahu 10,8409 ha, kterou katastrální úřad v případě bývalých státních pozemků převedl na fyzické osoby bez řádného projednání podle zákona o půdě. Stěžovatelé poukázali na to, že tzv. přidělci o vydání pozemků nežádali a jejich vlastnické právo „se najednou obnovilo“, přestože nikdy na pozemcích nehosподаřili. Takový postup je podle stěžovatelů zcela nezákonný. Ze všech výše uvedených důvodů jsou stěžovatelé přesvědčeni, že „opis přidělové listiny“ není opisem správného rozhodnutí a tato skutečnost je z uvedené listiny naprosto zřejmá. Katastrální úřad je proto povinen provést opravu chyby v katastru nemovitostí, neboť zápis byl proveden na základě zřejmého omylu - na základě listiny, která zcela zřejmě nic neprokazuje. Stěžovatelé navrhli, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že v souboru listin není uložena žádná listina, na jejímž základě by bylo možné zapsat vlastnické právo k předmětným parcelám ve prospěch jiných vlastníků než v současnosti zapsaných v katastru. Požadavek zápisu vlastnického práva do katastru ve prospěch stěžovatelů není doložen listinou o opětovném nabytí

majetku do jejich vlastnictví, neboť restituční rozhodnutí pozemkového úřadu bylo cestou mimořádných opravných prostředků zrušeno. Řada argumentů stěžovatelů nesouvisí s předmětem řízení o provedení opravy chyby v katastrálním operátu, jímž je výhradně posouzení otázky souladu mezi stavem evidovaným v katastru a obsahem listin již uložených v souboru listin katastru, na základě kterých je takový stav zapsán. Posouzení těchto tvrzení by případně příslušelo soudu v nalézacím řízení, který by rozhodl o vlastnictví k uvedeným nemovitostem. Žalovaný navrhl zamítnout kasační stížnost pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelé uplatnili ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. V kasační stížnosti se stěžovatelé dovolávají důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen. Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující informace podstatné pro rozhodnutí o kasační stížnosti.

Podáním ze dne 5. 5. 2004 se stěžovatelé domáhali opravy chybných údajů v katastru nemovitostí u parcel č. 808/7, 808/13, 808/10, 808/11 a 808/14, vše v katastrálním území Vchynice. Konstatovali, že katastrální úřad, resp. středisko geodézie, nebyl oprávněn provést zápis vlastnického práva ve prospěch přídělců, kteří již ke dni vydání opisů přídělových listin nežili. Tyto listiny nemohou vyvolat žádné právní účinky a zápis vlastnického práva na jejich základě učiněný je v rozporu se zákonem. Stěžovatelé současně poukázali na to, že se u Okresního soudu v Litoměřicích domáhají určení, že ke dni účinnosti zákona o půdě byl vlastníkem předmětných pozemků stát, nikoliv fyzické osoby (přídělci). Stěžovatelé podáním ze dne 10. 8. 2004 doplnili, že opisy přídělových listin nesplňují předepsané náležitosti a nejsou způsobilé vyvolat vznik, změnu nebo zánik právních vztahů. Tyto opisy byly vyhotoveny v roce 1987 vedoucím odboru vodního a lesního hospodářství a zemědělství Okresního národního výboru v Litoměřicích, který nebyl oprávněn rozhodnout o vlastnictví pozemků.

Přípisem ze dne 17. 8. 2004, sp. zn. OR-314/2004-506/1, katastrální úřad stěžovatelům oznámil, že opravu údajů v katastru nemovitostí na základě jejich návrhu neprovedl, neboť z návrhu není zřejmé, jaký údaj by měl být správný (ČSS Lovosice, město Lovosice, MNV Vchynice). Konstatoval, že za chybu v katastrálním operátu nelze označovat stav, kdy údaje zapsané v katastru jsou v souladu s doloženými listinami, ale podle tvrzení účastníků jsou v rozporu se stavem právním. V takových případech je nutné věc řešit soudní cestou, nikoliv opravou chyby v katastru nemovitostí. Katastrální úřad uvedl, že v případě nedoložení přídělové listiny přídělcem samým byly přídělové listiny dodatečně vyhotovovány jako opis pro zápis do tehdejší evidence nemovitostí. Přídělce přitom úmrtím nepozbýval vlastnické právo k přiděleným nemovitostem.

Podáním ze dne 6. 9. 2004 stěžovatelé vyjádřili nesouhlas s neprovedením požadované opravy. Namítali, že opisy přídělových listin byly vyhotoveny na základě návrhu přídělu z roku

1948, který nemůže vyvolat žádné právní účinky, ani nemůže být podkladem pro zápis do evidence nemovitostí. Stěžovatelé zdůraznili, že pozemková parcela č. 808 byla rozhodnutím Ministerstva zemědělství ze dne 19. 10. 1948, č. j. 69.262/48-IX/A-21, odňata V. a J. H. a předána státu. Podle Zprávy o likvidační revisi národní správy zemědělského majetku ze dne 3. 3. 1951 byly budovy a pozemky převzaty pro ČSSR Lovosice. Stěžovatelé konstatovali, že v rozhodnutí se zohledňoval také návrh přidělu pro fyzické osoby, Ministerstvo zemědělství však rozhodlo, že veškeré nemovitosti přejdou na stát. Návrh přidělu tedy nemá žádnou právní váhu a byl fakticky překonán rozhodnutím Ministerstva zemědělství ze dne 19. 10. 1948, což potvrzuje Zpráva o likvidační revisi ze dne 3. 3. 1951. Fyzické osoby uvedené v návrhu přidělu nikdy nenabývaly vlastnické právo, nikdy na pozemcích nehospořádaly, nebyly vedeny jako vlastníci těchto pozemků. O převzetí půdy neexistuje žádný důkaz, vyjma poznámky v návrhu přidělu. Stěžovatelé zdůraznili, že až do dne účinnosti zákona o půdě figuroval u střediska geodézie zápis, že vlastníkem předmětných nemovitostí jsou Státní statek Lovosice a Zemědělské družstvo ve Velemíně. V roce 1987 byly vyhotoveny tzv. opisy přidělových listin, jejichž originály nikdy neexistovaly. Přidělové řízení nikdy neproběhlo, není zřejmé, o opis jaké konkrétní listiny se jedná, v jakém řízení byla vydána, ani kdy byl vyhotoven originál listiny. Neexistenci originálů potvrzuje i skutečnost, že přidělci žádné originály přidělových listin nepředložili. Podle stěžovatelů bylo povinností katastrálního úřadu prověřit správnost listiny, která má založit změnu právních vztahů; katastrální úřad však provedl zápis vlastnického práva, přestože opisy přidělových listin nesplňují zákonem předepsané náležitosti a nejsou vyhotoveny kompetentním subjektem. Stěžovatelé navrhli, aby katastrální úřad provedl opravu chyb zápisů vlastnických vztahů a provedl zápis, který bude odpovídat listinám způsobilým vyvolat změnu právních vztahů, jimiž opisy přidělových listin nejsou.

Katastrální úřad rozhodnutím ze dne 9. 11. 2004, č. j. OR-314/2004-506/3, návrh stěžovatelů na opravu údajů v katastru nemovitostí zamítl. Uvedl, že listiny, které byly podkladem pro zápis do evidence nemovitostí, byly ve smyslu § 6 odst. 2 vyhlášky č. 23/1964 Sb. (prováděcí vyhláška k zákonu č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí) vyhovující. Při nedokončeném přidělovém řízení bylo plně v kompetenci okresních úřadů vystavení dodatečných přidělových listin, které byly listinami ve smyslu § 11 zákona č. 90/1947 Sb. Podle předpisu nového občanského zákoníku nebylo již k nabytí vlastnictví k nemovitostem zapotřebí zápisu v pozemkové knize. Předmětné nemovitosti jsou dotčeny poznámkou o určení právního vztahu soudem. Do pravomocného rozhodnutí soudu nelze v katastru nemovitostí právní vztah měnit ani opravovat, proto katastrální úřad návrh zamítl.

Proti tomuto rozhodnutí podali stěžovatelé odvolání, ve kterém zopakovali argumenty obsažené v podání označeném nesouhlas s neprovedením požadované ochrany. Doplnili, že usnesením Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 24. 3. 2004, sp. zn. 15 C 233/97, 15 C 301/97, 15 C 303/97, 15 C 306/97, 15 C 307/97 a 15 C 308/97, došlo k pravomocnému zastavení řízení, což je důvodem pro zrušení poznámky. Stěžovatelé navrhli zrušit napadené rozhodnutí a provést opravu chyb zápisů vlastnických vztahů.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 1. 2005, č. j. ZKI-O-53-797/2004 Lg, zamítl odvolání stěžovatelů a rozhodnutí katastrálního úřadu potvrdil. V odůvodnění žalovaný uvedl, že v roce 1987 proběhla druhá etapa zakládání právních vztahů k nemovitostem podle zákona o evidenci nemovitostí a jeho prováděcí vyhlášky č. 23/1964 Sb. V této etapě byly zapisovány právní vztahy k nemovitostem, ke kterým do té doby nebyl evidován právní vztah. Pozemková parcela č. 808 v katastrálním území Vchynice byla zahrnuta do pozemkového majetku podrobeného revizi podle zákona č. 142/1947 Sb., do roku 1987 nebyl v evidenci nemovitostí evidován žádný vlastník této parcely, ani stát, ani jiná osoba. Pozemkové parcely vzniklé z parcely č. 808, které jsou předmětem tohoto řízení, byly přiděleny následovně: manželé T. a B. P. - p. č. 808/11

(nyní 808/7), H. S. - p. č. 808/8 (nyní 808/10), M. a M. M. - p. č. 808/7 (nyní 808/11), K. a B. Z. - p. č. 808/5 (nyní 808/13), J. a B. S. - p. č. 808/4 (nyní 808/14). Protože nepředložili přidělové listiny k zápisu do evidence nemovitostí sami přidělci, vyhotovil ONV dodatečně pro tento účel dne 1. 4. 1987 úřední opisy přidělových listin. Údaje obsažené v kopiích přidělových listin odpovídaly údajům obsaženým v návrhu přidělu půdy a budov pro katastrální území Vchynice, který je založen u katastrálního úřadu, ale nebyl v roce 1987 podkladem pro zápis. Na kopiích přidělových listin je uveden den převzetí přidělu 1. 10. 1948. Závazný přidělový operát byl veden v přidělových spisech bývalého ONV-OVLHZ a jediné v působnosti tohoto státního orgánu bylo vydávání úředních kopií přidělových listin. Rozhodnutí o přidělu - přidělové listiny byly vkladnými listinami podle § 11 zákona č. 90/1947 Sb., o provedení knihovního pořádku, avšak k nabytí vlastnictví k nemovitostem nebylo již třeba zápisu v pozemkové knize. Vlastnické právo nabyli přidělci dnem odevzdání přidělených nemovitostí do držby, tj. podle data v přidělových listinách 1. 10. 1948. Středisko geodézie zkoumalo podle § 6 odst. 2 zákona č. 23/1964 Sb., zda listiny obsahují nemovitosti uvedené podle obcí, katastrálních území a parcelních čísel a provedlo na základě způsobilých listin zápis. Od roku 1987 byli zapsáni jako vlastníci předmětných nemovitostí přidělci, nikoli stát, a užívala-li jejich nemovitosti zemědělská organizace - statek, družstvo - byla na jejich listě vlastnictví v oddíle D vyznačena tato skutečnost poznámkou „v užívání soc. organizace“. Orgánům geodézie nikdy nepříslušelo posuzovat průběh přidělového řízení, ani podklady, z nichž bylo při rozhodování vycházeno, natož platnost či neplatnost rozhodnutí v této věci (totožný princip platí i dnes, kdy katastrální orgány nemohou zasahovat do rozhodovací činnosti jiného státního orgánu); taktéž nebyly oprávněny zpochybňovat datum převzetí přidělu, a tedy nabytí vlastnického práva. Pokud by vlastnické právo nevzniklo nebo byl následně přiděl odňat či zrušen, byla by provedena změna údajů v evidenci, příp. katastru, po doručení listiny dokládající tyto skutečnosti. Rovněž skutečnost, že v době zápisu vlastnického práva do evidence nemovitostí přidělci již nežili, nebyla pro zápis podstatná, neboť přidělený majetek, nabytý v roce 1948, mohl být zděděn. Středisku geodézie, ani později katastrálnímu úřadu nebyly zaslány listiny o projednání dědictví po přidělcích, stanovící jejich právní nástupce, s výjimkou M. Č., která zdědila spoluvlastnický podíl na parcele č. 808/13. K návrhu na opravu chyby byla připojena kopie usnesení Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 24. 3. 2004. sp. zn. 15 C 233/97, upravujícího procesní otázky probíhajícího soudního řízení, v jehož odůvodnění je soudem konstatováno úmrtí všech původních přidělců. Žalovaný uvedl, že za chybu vzniklou zřejmým omylem při vedení katastru se považuje změna údajů katastru provedená v rozporu s listinou nebo jiným podkladem pro změnu nebo na základě listiny, která není dokladem o změně, nebo bez listiny, pokud je jí jako podkladu k zápisu třeba. V řízení o opravě chyby je tedy posuzována otázka souladu mezi stavem evidovaným v katastru nemovitostí a obsahem listin uložených v souboru listin katastru, na základě kterých je takový stav evidován. Zápis vlastnického práva k výše uvedeným parcelám je v souladu s listinami, tj. úředními opisy přidělových listin. Žádná jiná listina, na jejímž základě by bylo možné zapsat vlastnické právo ke zmíněným nemovitostem ve prospěch jiných vlastníků než v současnosti zapsaných v katastru, není v souboru listin katastru uložena. Rozhodnutí katastrálních orgánů ve věci opravy chybného údaje katastru neřeší, kdo je vlastníkem konkrétní nemovitosti, ale řeší pouze otázku, kdo bude jako vlastník určité nemovitosti v katastru evidován na základě listin uložených v souboru listin katastru. Spor o vlastnictví nemovitosti nemůže být řešen katastrálními orgány prostřednictvím opravy chyby v katastrálním operátu, ale rozhodnout o něm může pouze soud v nalézacím řízení. Jedině soud se může zabývat tvrzeními stěžovatelů, která se týkají odnětí nemovitostí původním vlastníkům, jejich převzetí státem, vad přidělového řízení, platnosti přidělových listin, faktického převzetí přidělu a existence či neexistence vlastnického práva přidělců. Teprve na základě rozsudku soudu zapíše katastrální úřad do katastru jako vlastníka osobu stanovenou soudem. Žalovaný neshledal rozpor mezi obsahem listin uložených ve sbírce listin katastru a stavem v katastru nemovitostí evidovaným.

Ve správním spisu je dále založen Návrh přidělu půdy a budov pro katastrální území Vchynice, den převzetí přidělu 1. 10. 1948, ve kterém jsou mimo jiné uvedeni tito přidělci: přiděl č. 1 – P. T. a B. - p. č. 808/11, přiděl č. 5 – Z. K. a B. - p. č. 808/5, přiděl č. 6 – S. H. - p. č. 808/8, přiděl č. 7 – M. M. a M. - p. č. 808/7, přiděl č. 8 – S. J. a B. - p. č. 808/4. V Grafickém přidělovém plánu zbytkového statku Vchynice ze září 1948 je původní parcela č. 808 rozdělena na jednotlivé části, včetně označení čísel přidělů. Správní spis dále obsahuje kopie listů vlastnictví a opisů přidělových listin ze dne 1. 4. 1987.

Ve správním spisu je rovněž založena kopie žaloby na určení vlastnického práva podané u Okresního soudu v Litoměřicích dne 23. 10. 1997, jíž se stěžovatelé domáhají určení, že vlastníkem předmětných nemovitostí je stát.

Na základě takto zjištěného skutkového stavu posoudil Nejvyšší správní soud jednotlivé kasační námitky a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z jednotlivých podání stěžovatelů je zřejmé, že usilují o to, aby jim byly vydány veškeré pozemky, které byly jejich právním předchůdcům zabráný v roce 1948. Předpokladem pro vydání pozemků je skutečnost, že vydávaný majetek ke dni účinnosti zákona o půdě držela povinná osoba (§ 5 odst. 1 zákona o půdě - stát a právnické osoby s určitými výjimkami). Podle § 5 odst. 2 zákona o půdě osobou, která nemovitost podle odstavce 1 drží, se rozumí: a) právnická osoba, která měla ke dni účinnosti tohoto zákona k nemovitosti ve vlastnictví České a Slovenské Federativní Republiky, České republiky nebo Slovenské republiky právo hospodaření nebo právo trvalého užívání, b) u ostatních nemovitostí jejich vlastníci.

Vlastníkem vydávaného majetku tedy ke dni účinnosti zákona o půdě musel být stát nebo určitá právnická osoba. V případě pozemků, které stěžovatelům nebyly vydány a o jejichž vydání stěžovatelé usilují, však byli v rozhodném okamžiku (od roku 1987) jako vlastníci evidováni přidělci, tedy fyzické osoby.

Podle § 16 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb. zápisy právních vztahů v evidenci nemovitostí provedené podle dosavadních předpisů prokazují pravdivost skutečností v nich uvedených, pokud není prokázán jejich opak.

Nejvyšší správní soud je toho názoru, že opak, tj. nepravdivost skutečností uvedených v evidenci nemovitostí, může být prokázán toliko dvěma způsoby: listinou obsahující náležitě ověřený projev vůle osoby evidované jako vlastníka (dohoda o narovnání, uznání vlastnického práva jiné osoby, apod.) nebo rozhodnutím soudu.

V daném případě není pochyb o tom, že nepravdivost údajů v evidenci nemovitostí nebyla uvedeným způsobem prokázána, a proto je nutno vycházet ze skutečnosti, že vlastníky jednotlivých výše specifikovaných pozemků byli ke dni účinnosti zákona o půdě přidělci - fyzické osoby.

Tuto skutečnost stěžovatelé zpochybňují, což je vedlo k iniciaci soudního řízení u Okresního soudu v Litoměřicích podáním žaloby na určení vlastnického práva. Ve druhé linii pak stěžovatelé usilují o změnu zápisu vlastnického práva prostřednictvím institutu opravy chyb v katastrálním operátu (§ 8 katastrálního zákona).

Podle § 8 odst. 1 katastrálního zákona na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu opraví katastrální úřad chybné údaje katastru, které vznikly a) zřejmým omylem při vedení a obnově katastru, b) nepřesností při podrobném měření,

zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem.

Podle odst. 2 téhož ustanovení katastrální úřad opraví chybné údaje katastru, které vznikly nesprávnostmi v listinách, podle nichž byly zapsány, na základě opravy listiny provedené tím, kdo listinu vyhotovil nebo kdo je oprávněn opravu listiny provést.

Ustanovení § 8 odst. 1 písm. b) a odst. 2 katastrálního zákona nelze na posuzovaný případ vztáhnout, neboť namítaná chyba nesouvisí s měřením parcel a nejedná se o nesprávnost v listinách, kterou by příslušný orgán opravil. V úvahu tak přichází toliko aplikace § 8 odst. 1 písm. a) zákona.

Tímto způsobem lze opravovat pouze zřejmé omyly, přičemž žádný předpis termín „zřejmý omyl“ nedefinuje. Je vždy nutné posoudit konkrétní případ a konkrétní situaci, ale obecně je možné říci, že zřejmý omyl je taková chyba, která je jasná odborníkovi na danou oblast. Chybami v údajích katastru ve smyslu citovaného ustanovení jsou zejména zápis v katastru provedený v rozporu s obsahem listiny nebo jiného podkladu pro změnu údajů katastru, zápis provedený na základě listiny, která není podkladem pro změnu údajů v katastru, nebo zápis provedený bez potřebné listiny - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2006, č. j. 5 As 16/2005 - 88, www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že institut opravy chyb v katastrálním operátu slouží k uvedení údajů katastru do souladu s listinami založenými ve sbírce listin a není prostředkem k rozhodování o správnosti zápisu věcného práva k nemovitostem. Opravou chyb v katastrálním operátu se tak nemění právní vztahy k nemovitostem. Rozhodováním v řízení o opravě chyb v katastrálním operátu se řeší pouze otázka, kdo bude evidován jako vlastník určitých nemovitostí v katastru. Rozhodnutí z takového řízení vzešlé tak nemá hmotněprávní, nýbrž jen evidenční účinky a nezasahuje se jím do soukromoprávních vztahů. Tento právní názor vyslovil zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ve svém usnesení ze dne 2. 9. 2004, č. j. Konf 62/2003 - 15, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 403/2004. Tímto usnesením zvláštní senát navázal na konstantní judikaturu správních soudů (srov. rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 4. 4. 2001, sp. zn. 10 Ca 398/2000, publikovaný v Soudní judikatuře pod č. 828/2001, či rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 6. 2001, sp. zn. 15 Ca 110/2001, publikovaný v Soudní judikatuře pod č. 870/2001, nebo rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 11. 1997, sp. zn. 30 Ca 532/95, publikovaný v Ad notam č. 1, ročník 1998), od které neměl Nejvyšší správní soud žádný důvod se odchýlit.

Z výše uvedeného plyne zcela jednoznačný závěr, že v řízení o opravě chyb v katastrálním operátu nemohou stěžovatelé dosáhnout jimi požadovaného stavu. Oprava chyby v katastru má totiž výlučně evidenční charakter a nemění nic na tom, že nebude-li prokázán opak, byli ke dni účinnosti zákona o půdě vlastníky předmětných pozemků přídělci. K vydání těchto pozemků stěžovatelům proto vede pouze cesta stěžovateli již zahájeného občanského soudního řízení.

V řízení o opravě chyb v katastrálním operátu katastrální úřad nezkoumá, kdo je vlastníkem předmětné nemovitosti, pouze posuzuje, zda údaj v katastru nemovitostí odpovídá obsahu listin, na základě kterých byl zápis proveden, případně zda šlo o listiny k zápisu vlastnického práva způsobilé. Katastrální úřad tedy nerozhoduje o vlastnickém právu (k tomu je příslušný jen soud), ale pouze o tom, kdo bude jako vlastník v katastru nemovitostí evidován. Námitky stěžovatelů, které zpochybňují vlastnické právo přídělců, proto nemohou mít

vliv na výsledek tohoto řízení, v němž se zkoumá jen soulad stavu zápisu v katastru nemovitostí s listinami, které byly podkladem pro zápis.

Nejvyšší správní soud shledal, že v projednávané věci údaje zapsané v katastru nemovitostí zcela korespondují s listinami, na jejichž základě bylo vlastnické právo zapsáno. Z dokumentace, již disponuje katastrální úřad, naopak není patrné, jaký jiný údaj o vlastnickém právu by měl být v katastru zapsán. Jinými slovy, pokud by byl aktuální stav zápisu vlastnického práva shledán chybným, není zřejmé, jaký zápis by měl být správný. Zde je třeba zdůraznit, že institut opravy chyb v katastrálním operátu slouží k odstranění zjevných chyb. Za zjevnou chybu přitom podle názoru Nejvyššího správního soudu nemůže být považován stav, kdy není zřejmé, jakým údajem by měl být tvrzený nesprávný údaj nahrazen.

Je-li tedy sporné, kdo je vlastníkem určité nemovitosti, tento spor nepřísluší řešit katastrálním úřadům v řízení o opravě chyby v katastrálním operátu, ale musí o něm rozhodnout soud v občanském soudním řízení. Teprve na základě rozhodnutí soudu může být původně sporný údaj v katastru změněn. Stěžovateli podaná žaloba na určení vlastnického práva je tak jediným možným postupem jak dosáhnout změny zápisu v katastru nemovitostí.

Stěžovatelé namítali, že zápis vlastnického práva ve prospěch přidělců byl proveden na základě listin, které nejsou podkladem pro změnu údajů v katastru nemovitostí, což obsáhle zdůvodňovali. Dále proto bylo na místě posoudit, zda byly opisy přídelových listin způsobitým podkladem pro zápis vlastnického práva ve prospěch přidělců.

Nejvyšší správní soud předesílá, že v období mezi odebráním pozemku p. č. 808 právním předchůdcům stěžovatelů v roce 1948 a podáním návrhu na provedení opravy chybných údajů v katastru v roce 2004 došlo ke dvěma zásadním změnám ve způsobu evidování právních vztahů k nemovitostem. Zatímco druhá změna, spojená s přijetím katastrálního zákona a zákona č. 265/1992 Sb., vychází z kontinuálního přechodu údajů evidence nemovitostí v údaje katastru nemovitostí, první změna, provedená zákonem o evidenci nemovitostí, předpokládala nový zápis právních vztahů k nemovitostem do evidence nemovitostí a dřívější evidenci považovala toliko za podpůrný zdroj informací.

Podle § 10 odst. 1 zákona o evidenci nemovitostí právní vztahy, u nichž nedošlo do tří let po účinnosti tohoto zákona ke změnám a v důsledku toho k zápisu do evidence nemovitostí podle § 5, vyznačí orgán geodézie postupně v evidenci nemovitostí za součinnosti organizací, národních výborů, státních notářství a občanů, jichž se týkají.

Podle § 4 odst. 1 vyhlášky č. 23/1964 Sb. zápisy právních vztahů v evidenci nemovitostí budou prováděny postupně:

a) v první etapě do konce roku 1966 se zapisují v evidenci nemovitostí běžné změny vlastnických vztahů, vlastnická práva nově vzniklá, jakož i jejich omezení, obdobně údaje o správě národního majetku a nově vzniklá práva trvalého užívání národního majetku a osobního užívání pozemků podle podkladů uvedených v § 4 odst. 2 zákona,

b) v druhé etapě od roku 1967 budou postupně zapsány právní vztahy v evidenci nemovitostí ještě nevyznačené,

c) v obcích, ve kterých bude prováděno technickohospodářské mapování, může být postupováno podle ustanovení písmene b) již v první etapě.

Mezi stěžovateli a žalovaným není sporu o tom, že v období vymezeném v § 10 odst. 1 zákona o evidenci nemovitostí neproběhla žádná změna právních vztahů k pozemkům v katastrálním území Vchynice, jichž se týká návrh na opravu chyby vznesený stěžovateli.

K zápisu vlastnického práva ve prospěch přídělčů do evidence nemovitostí tedy muselo dojít ve druhé etapě zakládání právních vztahů k nemovitostem podle § 4 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 23/1964 Sb.

Podle § 4 odst. 2 vyhlášky č. 23/1964 Sb. pro zápis právních vztahů o nemovitostech podle odstavce 1 písm. b) bude podpůrně použito zápisů v dosavadních pozemkových knihách, železničních knihách, v jednotné evidenci půdy a v bývalém pozemkovém katastru. Orgány geodézie zapíší do evidence nemovitostí toho, kdo podle výsledku šetření je oprávněným nebo povinným.

Požadavky na dokumenty, jež mohly být podkladem pro zápis právních vztahů do evidence nemovitostí, stanovoval § 4 odst. 2 zákona o evidenci nemovitostí, ve znění účinném do 31. 12. 1992, podle kterého se zápisy právních vztahů o nemovitostech provádějí na základě pravomocných rozhodnutí soudů, národních výborů, státních notářství nebo jiných orgánů a organizací oprávněných rozhodovat o právních vztazích, jejichž předmětem jsou nemovitosti, nebo na základě smluv a jiných listin popřípadě návrhů orgánů a organizací oprávněných k tomu podle zvláštních předpisů. U nových staveb ve vlastnictví občanů se zápisy provádějí na základě rozhodnutí o udělení popisného nebo evidenčního čísla s geometrického plánu.

Podle § 6 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 23/1964 Sb. zápisy právních vztahů o nemovitostech se provádějí na základě ověřených opisů, popřípadě originálů, zejména těchto rozhodnutí nebo jiných listin: jde-li o vlastnictví (správu národního majetku): notářsky registrovaná smlouva, rozhodnutí v dědickém řízení, hospodářská smlouva, opatření nadřízených orgánů o převodu správy národního majetku, rozhodnutí národního výboru o vyvlastnění, rozhodnutí národního výboru podle vládního nařízení č. 15/1959 Sb., rozhodnutí národního výboru podle zvláštních předpisů, rozhodnutí orgánu společenské organizace o převodu majetku, rozsudek soudu, písemná dohoda nebo potvrzení manželů o vypořádání bezpodílového spoluvlastnictví manželů, souhlasné prohlášení manželů o tom, že ve lhůtě tří let od zániku bezpodílového spoluvlastnictví manželů nepodali návrh na jeho vypořádání soudem, potvrzení státního notářství o prodeji nemovitosti při výkonu rozhodnutí, rozhodnutí o udělení čísla popisného nebo evidenčního spolu s geometrickým plánem, jde-li o novou stavbu ve vlastnictví občanů.

Nejvyšší správní soud tedy shledal, že zápis vlastnického práva přídělčů do evidence nemovitostí ve druhé etapě zakládání právních vztahů k nemovitostem mohl být podle § 4 odst. 2 vyhlášky č. 23/1964 Sb. proveden na základě výsledků šetření. V takové situaci ztrácí námitky nezpůsobilosti opisů přídělových listin svou relevanci. Zápis vlastnického práva ve prospěch přídělčů, provedený na základě opisů přídělových listin vyhotovených Okresním národním výborem v Litoměřicích ve spojení s Návrhem přidělu půdy a budov pro katastrální území Vchynice - zbytkový statek Vchynice, podle názoru Nejvyššího správního soudu nelze považovat za zřejmý omyl při vedení katastru.

Při posuzování náležitostí podkladů pro zápis do evidence nemovitostí je třeba mít na zřeteli časový odstup mezi předpokládaným okamžikem přidělení pozemků (dne 1. 10. 1948) a okamžikem vyhotovení opisů přídělových listin pro účely zápisu do evidence nemovitostí (dne 1. 4. 1987). Současně je nutné přihlédnout ke skutečnosti, že orgány geodézie v dané době při zápisu do evidence nemovitostí vycházely z podkladů vyhotovených okresním národním výborem, o jehož kompetentnosti neměly žádný důvod pochybovat. Předložené dokumenty orgány geodézie posuzovaly pouze z toho hlediska, zda obsahují všechny údaje, které jsou nezbytné pro zápis do evidence nemovitostí. V neposlední řadě pak nutno podotknout, že orgány geodézie byly orgány státu, který v roce 1948 předmětné pozemky zabral, a realizovaly

vůli státu, který prostřednictvím okresního národního výboru v roce 1987 potvrdil, že zabrané pozemky v roce 1948 přidělil výše vyjmenovaným fyzickým osobám. Lze proto uzavřít, že zápis vlastnického práva přidělců do evidence nemovitostí proběhl v souladu s právními předpisy.

Správnost skutečností uvedených v opisech přidělových listin a návrhu přidělu nezpochybňuje ani stěžovateli namítané rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 19. 10. 1948, č. j. 69.262/48-IX/A-21, které je rozhodnutím o zabrání majetku, nikoli o jeho přidělení novým vlastníkům, ani Zpráva o likvidační revisi národní správy zemědělského majetku Vchynice ze dne 3. 3. 1951, která není rozhodnutím o přidělení majetku a uvádí pouze, kdo majetek převzal, aniž by jej označovala za nového vlastníka - pozemky přidělené přidělcům tedy mohly být převzaty městem Lovosice nebo Místním národním výborem ve Vchynici a teprve následně předány přidělcům.

Nejvyšší správní soud doplňuje, že v roce 1987 nemohl nikdo předpokládat, že dojde ke změně politického režimu a dříve zabrané pozemky budou za určitých podmínek vydávány původním vlastníkům nebo jejich právním nástupcům. V dané době (v roce 1948, potvrzeno vydáním opisů přidělových listin v roce 1987) tak stát rozhodoval o svém majetku, případně o majetku v socialistickém vlastnictví, a neexistoval žádný důvod pochybovat o kompetencích správních (státních) orgánů k takovým rozhodnutím, jimiž stát převáděl své či socialistické vlastnictví na fyzické osoby. V roce 1987 nemohla realizace zápisu vlastnického práva k přidělu z roku 1948 nikoho poškodit, s výjimkou státu, který ji však prostřednictvím svých orgánů prováděl.

K námitce stěžovatelů, že při druhé etapě zakládání právních vztahů k nemovitostem již byl vydán restituční předpis, Nejvyšší správní soud podotýká, že vlastnické právo přidělců bylo do evidence nemovitostí zapsáno v roce 1987, tj. před vydáním zákona o půdě, který tak nemohl mít žádný vliv na zápis vlastnického práva ve prospěch přidělců do evidence nemovitostí.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že ve shodě se žalovaným a krajským soudem nezjistil naplnění podmínek § 8 katastrálního zákona a neshledal důvod k provedení opravy chyb v katastrálním operátu. Závěry vyslovené žalovaným a krajským soudem proto Nejvyšší správní soud aprobuje.

K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud podotýká, že rozsudek krajského soudu obsahuje ucelenou argumentaci, která se náležitě vypořádává se všemi relevantními námitkami stěžovatelů. Soud jednoznačně a srozumitelně zdůvodnil, proč byl podle jeho názoru zápis vlastnického práva přidělců proveden v souladu s platnými předpisy, čímž vyvrátil námitky stěžovatelů ohledně nedostatků dokumentů označených opisy přidělových listin.

Nejvyšší správní soud se ztotožnil také se závěry krajského soudu o nadbytečnosti dalšího dokazování, které by směřovalo mimo rámec předmětu řízení, jímž bylo přezkoumání rozhodnutí ve věci opravy chyb v katastrálním operátu. V tomto řízení nejde o posouzení vlastnického práva a způsobu jeho nabytí, ale pouze o stav zápisu v katastru nemovitostí ve smyslu evidenčním. Podobně jako katastrální orgány v řízení podle § 8 katastrálního zákona, ani soudy ve správním soudnictví nemohou posuzovat způsob nabytí vlastnictví přidělci, což přísluší jen soudům rozhodujícím v občanském soudním řízení.

Nejvyšší správní soud tedy nezjistil namítanou nezákonnost ani nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, a proto kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ústí

nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 23. 5. 2006, č. j. 59 Ca 30/2005 - 43, podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 téhož zákona. Protože úspěšnému žalovanému v tomto řízení žádné náklady nad rámec plnění běžných povinností nevznikly a stěžovatelé v řízení nebyli úspěšní, bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasací stížnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. dubna 2008

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu